

РЕШЕНИЕ

№ 200

гр. Шумен, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Азадухи Ов. Карагьозян

Членове: Константин Г. Моллов
Теодора Енч. Димитрова

при участието на секретаря Силвия Й. Методиева
като разгледа докладваното от Теодора Енч. Димитрова Въззивно
гражданско дело № 20233600500219 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на „ Профи Кредит България „ ЕООД, ЕИК 175074752, представлявано от С.Н.Н. и Н.М.Л., чрез пълномощника юрисконсулт Р.И.Р..а срещу решение № 86/03.02.2022 г. по гр.д. № 1756/2022 г. по описа на ШРС в частта, в която са отхвърлени предявените от дружеството установителни искиове за главница за сумата над 24.70 лева до 773.28 лева и за договорно възнаграждение в размер на 748.58 лева.

Жалбоподателят намира решението за неправилно в обжалваната част, по съображения, подробно изложени в жалбата му, поради което моли въззивният съд да го отмени и постанови друго, с което да установи съществуването вземане на „ Профи Кредит България „ ЕООД срещу А. И. А. относно претендираната главница за сумата над 24.70 лева до 773.28 лева и за договорно възнаграждение в размер на 748.58 лева, ведно със законната лихва от входиране на заявлението до окончателното плащане на вземането.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор от въззиваемия А. И. А., чрез пълномощника адв. Р. К. от ШАК, в който оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена, като му бъдат присъдени и извършените деловодни разноски.

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, редовна и допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следното:

Гр.д. № 1756/2022 г. по описа на ШРС е образувано по искова молба на жалбоподателя срещу въззиваемия, имаща за предмет искане за признаване за установено съществуването на вземане в полза на ищеца срещу ответника в размер на 3 279.68 лева, от които 1 451.15 лева – главница, 534.13 лева – договорно възнаграждение, 237.23 лева – възнаграждение за закупена услуга Фаст, 704.07 лева – възнаграждение за закупена услуга Флекси, 235.28 лева – лихви за забава и 117.82 лева – законна лихва, дължима за периода 05.01.2022 г. – датата на предсрочна изискуемост до 30.05.2022 г., представляващи неизплатени задължения по договор за потребителски кредит № 30039997466, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до плащане на вземането.

В отговора си ответникът е оспорил предявените искове като изцяло неоснователни, навеждайки възражения, че между страните не са били договорени и не са му били предоставени услуги Фаст и Флекси, както и, че сключеният договор за кредит не отговаря на изискванията на чл.11, ал.1, т.1 от ЗПК, заобикаля изискванията на чл.10а, чл.19, ал.1 и чл.19, ал.4 от ЗПК и противоречи на добрата търговска практика.

Първоинстанционният съд е приел, че е сезиран с обективно съединени искове с правно основание чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.240, ал.1 от ЗЗД; чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.240, ал.2 от ЗЗД; чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.288 от ТЗ, вр. чл.86, ал.1 от ЗЗД и чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.288 от ТЗ, вр. чл.79, ал.1, пр.1 от ЗЗД, като е постановил решение, с което е признал за установено, на основание чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.287 и чл.288 от ТЗ, вр. чл.240, ал.1 от ЗЗД, по отношение на А. И. А., ЕГН *****, с постоянен адрес: с. Градище, обл. Шумен, ул. .... № 1 и „Профи Кредит България” ЕООД с ЕИК 175074752, със седалище и адрес на управление: гр. София 1404, обл. София, район Средец, бул. България № 49, бл. 53Е, вх. В, ет. 7, представлявано от С.Н.Н. и Цветелина Г. Станева, че съществува вземане на „Профи Кредит България” от А. И. А. в размер на 24.70 лева, представляващо парично задължение за връщане на заета сума по договор за кредит от 15.10.2019 г., сключен между страните, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 31.05.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 543/01.06.2022 г. по ч.гр.д. № 1175/2022 г. по описа на Районен съд – Шумен и е отхвърлил предявения иск до пълния предявен за установяване размер 1 451.15 лева като неоснователен; отхвърлил е предявения от „Профи Кредит България” ЕООД, гр. София против А. И. А. иск с правно основание чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.287 и чл.288 от ТЗ, вр. чл.240, ал.2 от ЗЗД, за признаване за установено съществуването на вземането за сума в размер на 534.13 лева, представляващо задължение за плащане на възнаградителна лихва върху заета сума по договор за кредит от 15.10.2019 г., сключен между страните по делото, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 543/01.06.2022 г. по ч.гр.д. № 1175/2022 г. по описа на ШРС, като неоснователен и недоказан; отхвърлил е предявения от „Профи Кредит България” ЕООД, гр. София против А. И. А. иск с правно основание чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.287 и чл.288 от ТЗ, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, за признаване за

установено съществуването на вземането за сума в размер на 237.23 лева, представляващо задължение за плащане на възнаграждение за закупена услуга „Фаст“ по договор за кредит от 15.10.2019 г., сключен между страните по делото, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 543/01.06.2022 г. по ч.гр.д. № 1175/2022 г. по описа на ШРС, като неоснователен; отхвърлил е предявения от „Профи Кредит България“ ЕООД, гр. София против А. И. А. иск с правно основание чл.422, ал.1 вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр.чл. 287 и чл.288 от ТЗ, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, за признаване за установено съществуването на вземането за сума в размер на 704.07 лева, представляващо задължение за плащане на възнаграждение за закупена услуга „Флекси“ по договор за кредит от 15.10.2019 г., сключен между страните по делото, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 543/01.06.2022 г. по ч.гр.д. № 1175/2022 г. по описа на ШРС, като неоснователен; отхвърлил е предявения от „Профи Кредит България“ ЕООД гр. София против А. И. А. иск с правно основание чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.287 и чл.288 от ТЗ, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, за признаване за установено съществуването на вземането за сума в размер на 235.28 лева, представляващо задължение за плащане на лихви за забава по договор за кредит от 15.10.2019 г., сключен между страните по делото, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 543/01.06.2022 г. по ч.гр.д. № 1175/2022 г. по описа на ШРС, като неоснователен; отхвърлил е предявения от „Профи Кредит България“ ЕООД, гр. София против А. И. А. иск с правно основание чл.422, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, вр. чл.287 и чл.288 от ТЗ, вр. чл.86, ал.1 от ЗЗД, за признаване за установено съществуването на вземането за сума в размер на 117.82 лева, представляващо задължение за плащане на обезщетение за неизпълнение на парично задължение в срок, за периода 05.01.2022 г. – 30.05.2022 г. по договор за кредит от 15.10.2019 г., сключен между страните по делото, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 543/01.06.2022 г. по ч.гр.д. № 1175/2022 г. по описа на ШРС, като неоснователен; определил е в полза на ищеца „Профи кредит България“ ЕООД гр. София, разноски в производството – възнаграждение за пълномощника-юрисконсулт, в размер на 100.00 лева и е осъдил А. И. А. да заплати на „Профи кредит България“ ЕООД гр. София направените в исковото производство деловодни разноски, съразмерно с уважената част от исковите, в размер на 2.45 лева, както и направените деловодни разноски по ч.гр.д. № 1175/2022 г. на ШРС, съразмерно с уважената част от исковите, в размер на 0.87 лева.

Решението се обжалва от ищеца в частта, в която са отхвърлени предявените от дружеството установителни иски за главница за сумата над 24.70 лева до 773.28 лева и за договорно възнаграждение в размер на 748.58 лева. В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

При проверка по реда на чл.269 от ГПК въззивният съд намери, че решението е валидно и допустимо в обжалваната част.

По съществото на спора, от събраните по делото писмени доказателства се доказва и не спори, че между страните е бил сключен договор за потребителски кредит

„ПрофиКредитСтандарт“ № 30039997466/15.10.2019 г., при следните параметри: сума по кредита – 1 900 лева, срок на кредита – 36 месеца, размер на вноската – 92.11 лева, дата на погасяване – 15-то число на месеца, ГПР – 49.15 %, ГЛП – 41.00 %, лихвен процент на ден – 0.11 %. Със същия договор ответникът се е съгласил да му бъдат предоставени допълнителни услуги Fast и Flexu, срещу възнаграждение в размер на 380 лева за допълнителна услуга Fast и в размер на 1 102 лева за допълнителна услуга Flexu, платими на вноски от по 41.17 лева, дължими заедно с месечната погасителна вноска по кредита, като размерът на общото задължение по кредита е бил определен на 4 798.20 лева, а на вноската – на 133.28 лева. С договора е било договорено рефинансиране по предходен кредит на ответника към „Профи Кредит България“ ЕООД, в размер на 1 369.81 лева.

С преводно нареждане от 15.10.2019 г. заемодателят е превел по сметка на заемателя в „Търговска банка Д“ сумата от 530.19 лева, явяваща се разлика след удържане от сумата по кредита на сумата за рефинансиране, в размер на 1 369.81, лева по кредит № 30039415078.

С уведомително писмо от 06.01.2022 г. до длъжника кредиторът е обявил предсрочна изискуемост на кредита, считано от 05.01.2022 г.. Уведомлението е било връчено на ответника чрез известие с обратна разписка и получено лично от него на 14.01.2022 г..

На 31.05.2022 г. заемодателят е депозирал заявление по чл. 410 от ГПК, въз основа на което, по ч.гр.д. № 1175/2022 г. по описа на ШРС срещу заемателя е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 543/01.06.2022 г., с която е задължен да заплати сумите от 1 451.15 лева – главница по неизпълнено задължение по договор за потребителски кредит № 30039997466/15.10.2019 г., 534.13 лева – договорна лихва за периода 15.12.2020 г. – 05.01.2022 г., 237.23 лева – възнаграждение за закупена и използвана услуга Фаст, 704.07 лева – възнаграждение за закупена и използвана услуга Флекси, 20.00 лева – неплатени такси по тарифа за извънсъдебно събиране на вземането начислени на 24.08.2020 г., 235.28 лева – лихва за забава за периода от 16.11.2019 г. до 05.01.2022 г., 117.82 лева - законна лихва за периода 05.01.2022 г. – 30.05.2022 г., законната лихва от 31.05.2022 г. до изплащане на вземането и 115.99 лева – разноски по делото. В законоустановения срок длъжникът е депозирал възражение срещу заповедта за изпълнение, с оглед на което заповедният съд е указал на кредитора да предяви вземанията си по съдебен ред, което същият е сторил в едномесечен срок от връчване на уведомлението, с разглежданата искова молба.

С влязло в сила решение № 86/03.02.2023 г. по гр.д. № 1756/2022 г. по описа на ШРС в отношенията между страните е признато за установено, че в полза на кредитора по процесния договор за кредит съществуват валидни, ликвидни и изискуеми вземания, както следва: 24.70 лева, представляващо парично задължение за връщане на заета сума по договор за кредит от 15.10.2019 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 31.05.2022 г. до окончателното ѝ плащане.

От заключението на вещото лице по допуснатата СГЕ се установява, че шрифтът на процесния договор за потребителски кредит № 30039997466/15.10.2019 г., ведно с приложенията към него е несерифен „Колибри“, с големина 12.2 pt.

От заключението на вещото лице по допусната ССЕ се установява, че за периода от датата на предоставяне на кредита – 15.10.2019 г. до 12.01.2021 г. ответникът е извършил плащания по кредита в размер общо на 1 875.30 лева, от които ищецът е погасил 448.85 лева – главница, 748.58 лева – договорни лихви, 540.70 лева – суми по допълнителен пакет, 37.17 лева – лихва за закъснение и 100.00 лева – такси.

При така установените факти съдът, приема, че предявените искове са допустими.

По основателността им, съобрази следното:

Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест /чл.154, ал.1 от ГПК/, за успешно провеждане на защитата му по иск с правно основание чл.415, респ. чл.422 от ГПК, ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти, а именно: че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на валидно облигационно правоотношение между дружеството-кредитор и ответника, настъпване изискуемостта на паричните задължения на последния и, изпълнение на задължението на кредитора по конкретния договор. Ответната страна следва да установи факта на заплащане на дължимите суми по договора.

В случая от доказателствата по делото се установи по категоричен начин, че между страните е бил сключен договор за потребителски кредит „ ПрофиКредитСтандарт „ № 30039997466/15.10.2019 г., по който ищецът е кредитодател, а ответникът кредитополучател, като размерът на предоставения и усвоен кредит е бил 1 900 лева, подлежащ на възстановяване за срок от 36 месеца, на равни месечни вноски от по 92.11 лева, при ГПР 49.15 %, ГЛП 41.00 % и лихвен процент на ден 0.11 %. Със същия договор от ответника са били закупени допълнителни услуги Fast и Flexu, срещу възнаграждение в размер на 380 лева за допълнителна услуга Fast и в размер на 1 102 лева за допълнителна услуга Flexu, платими на вноски от по 41.17 лева, дължими заедно с месечната погасителна вноска по кредита, като размерът на общото задължение по кредита е бил определен на 4 978.20 лева, а на вноската – на 133.28 лева. Установи се също, че за времето от датата на предоставяне на кредита – 15.10.2019 г. до 12.01.2021 г. ответникът е внесъл общо сумата от 1 875.30 лева, след което е преустановил плащанията по сключения между страните договор, както и, че кредитът е станал предсрочно изискуем считано от 14.01.2022 г., т.е. преди датата на подаването на заявлението по чл.410 от ГПК.

По своята същност визирият договор е договор за потребителски кредит по смисъла на чл.9 от ЗПК, поради което по отношение на него са приложими регламентираните от закона императивни разпоредби, съответно разпоредбите на ЗЗП.

В чл.21, ал.1 от ЗПК е посочено изрично, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

Според изричната разпоредба на чл.22 от ЗПК, договорът за кредит е недействителен когато при сключването му са нарушени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и т.20.

Съгласно чл.23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

При преценка действителността на процесния договор, съдът намери, че същият не отговаря на изискванията на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 от ЗПК, поради следното:

Според разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Съгласно чл.19, ал.1 от ЗПК, ГПР по кредита изразява общите разходи на кредита за потребителя, настоящи и бъдещи / лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. и дължимите на посредниците за сключването на договора /, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит. Дефиницията по § 1, т. 1 не съдържа изчерпателно изброяване на конкретните разходи, които се включват в общия разход по кредита. Те са формулирани общо като "всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати". В § 1, т. 2 от ДР на ЗПК е дадена легална дефиниция за "Обща сума, дължима от потребителя" и това е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита на потребителя.

Съгласно чл.19 от ЗПК, годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания. При изчисляване на годишния процент на разходите по кредита не се включват разходите: 1. които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит; 2. различни от покупната цена на стоката или услугата, които потребителят дължи при покупка на стока или предоставяне на услуга, независимо дали плащането се извършва в брой или чрез кредит; 3. за поддържане на сметка във връзка с договора за потребителски кредит, разходите за използване на платежен инструмент, позволяващ извършването на плащания, свързани с усвояването или погасяването на кредита, както и други разходи, свързани с извършването на плащанията, ако откриването на сметката не е задължително и разходите, свързани със сметката, са посочени ясно и отделно в договора за кредит или в друг договор, сключен с потребителя. Годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни.

Видно от процесния договор за кредит и ОУ, по отношение на договорения между страните ГПР липсва ясно разписана методика за начина на изчисляването му и разходите по кредита, от които се формира. На следващо място, не е ясно как точно е изчислена посочената в договора фиксирана лихва и как е включена при пресмятането на ГПР. По този начин е невъзможно да се прецени дали посочения в договора ГПР отговаря на действителния и потребителят е поставен в невъзможност да разбере какъв реално е процентът на оскъпяване на ползвания от него финансов продукт. Горното налага извод, че при определяне на ГПР не са били спазени изискванията на чл.11, ал.1, т.9 и т.10. от ЗПК, както и, че клаузата за общия размер на сумата, която следва да плати потребителят е неравноправна по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 93/13/ЕО и влече недействителност на договора в неговата цялост.

На следващо място, възнаграждението за допълнителни услуги е пряко свързано с договора за кредит, известно е на кредитора и е включено в общата сума по договора, която потребителят трябва да заплати, като предвидените в двата пакета услуги са на практика обслужващи усвояването и управлението на кредита, поради което не може да се приеме, че се касае за допълнителни услуги по см. на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК. Предвидените такива в чл. 10а, ал. 1 от ЗПК нямат пряко отношение към насрещните задължения на страните по договора, а именно предоставяне на паричната сума и нейното връщане, ведно с договорената възнаградителна лихва, докато посочените в споразумението между страните допълнителни услуги, по своята същност касаят изпълнението на задълженията на потребителя по договора и на кредитодателя относно приоритетното разглеждане и изплащане на потребителския кредит, които по своята същност са действия по усвояването и управлението на кредита. Ето защо, с уговарянето на допълнително възнаграждение за кредитодателя в споразумението за предоставяне на пакет от допълнителни услуги се заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, тъй като начисляването и събирането на посочените суми по пакета за допълнителни услуги не представлява плащане за услуга, а фактически представлява прикрити разходи по кредита, с които се надхвърлят ограниченията на закона за максимален размер на ГПР. Освен, че клаузата, определяща задължение за плащане на определена сума за включен пакет от допълнителни услуги е нищожна, тъй като заобикаля закона, въвеждайки допълнителни разходи, недопустими по действащото законодателство и надхвърлящи допустимите разходи по кредита, определени в ЗПК, то с нея се въвежда задължение за потребителя да заплати за правото да договори с другата страна – кредитора и за изменение параметрите на сключения договор, като на потребителя не е гарантиран определен резултат, а същият зависи от волята на другата страна – кредитора. Поради това се налага извода, че задължението е уговорено с цел получаване на възнаграждение за отпуснатия кредит над допустимото по закон, скрито възнаграждение, което следва да се отчете при общия разход по кредита, следователно и да се включи при изчисляването на ГПР, съобразно императивните разпоредби на чл. 19, ал. 1 от ЗПК и § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. В конкретната хипотеза е договорено да се заплаща възнаграждение за допълнителни услуги, заедно с всички останали задължения по кредита, което реално оскъпява договора за кредит, със сума в пъти по-голяма от уговорената лихва

за ползване на заетата сума и има характер на скрита възнаградителна лихва, с оглед на което се явява уговорено в противоречие с принципите на справедливостта в гражданските и търговските отношения и с разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР, което представлява невярна и следователно измамна информация относно общите разходи по кредита, следва да се окачестви и като нелоялна и заблуждаваща търговска практика по см. на чл. 6, § 1 от Директива 2005/29/ЕО за нелоялните търговски практики, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Това от своя страна означава, че клаузата относно общия размер на сумата, която следва да плати потребителя, е неравнопоставена по см. на чл. 4, § 1 от Директива 93/13/ЕО и влече недействителност на договора в неговата цялост.

Изложеното е основание да се приеме, че процесният договор за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22, вр. чл. 11, т. 9 и т. 10 от ЗПК, поради което и съгласно разпоредбата на чл. 23 от ЗПК кредитополучателят дължи чистата стойност на кредита, но не и лихва или други разходи по кредита.

В чл. 23 от ЗПК е предвидено, че когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита и не дължи лихва или други разходи по него. Тази разпоредба е императивна и урежда последиците от сключен недействителен договор за потребителски кредит, като следва да бъде съобразена и приложена от съда, доколкото връщането на чистата стойност на кредита се дължи по силата на изрична, императивна правна норма, независимо, че кредиторът не се е позовал на нея в заявлението.

От изложеното следва, че ищецът има право да получи чистата стойност на кредита в размер на 1 900 лева, намалена с направените плащания от страна на ответника в размер на 1 875.30 лева, или сумата от 24.70 лева, за която предявеният установителен иск за главница е основателен и доказан и следва да се уважи. В Останалата част, за разликата до 773.28 лева искът е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Относно претенцията за заплащане на договорно възнаграждение, приема, че се явява изцяло неоснователна, предвид факта, че, съобразно приложимата в случая императивна норма на чл. 23 от ЗПК, ответникът дължи единствено неизплатената част от главницата, но не и уговорената в полза на ищеца възнаградителна лихва.

В съответствие с изложените фактически и правни доводи, настоящата инстанция достига до извод, че в обжалваната част първоинстанционното решение е правилно и следва да се потвърди.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК жалбоподателят следва да заплати на въззиваемия деловодни разноски за въззивна инстанция в размер на 300 лева – платен адвокатски хонорар.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 86/03.02.2023 г. по гр.д. № 1756/2022 г. по описа на Районен съд – Шумен в ЧАСТТА, в която са отхвърлени като неоснователни предявените от „Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК 175074752, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. България, № 49, бл. 53Е, вх. В, ет.7 срещу А. И. А., ЕГН *****, с постоянен адрес: с. Градище, обл. Шумен, ул. „....“ № 1, положителни установителни иски по реда на чл.422 от ГПК за признаване за установено съществуването вземания на ищеца от ответника за главница в размер над 24.70 лева до 773.28 лева и за договорно възнаграждение в размер на 748.58 лева, дължими на основание договор за потребителски кредит „ПрофиКредитСтандарт“ № 30039997466/15.10.2019 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 543/01.06.2022 г. по ч.гр.д. № 1175/2022 г. по описа на Районен съд – Шумен.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА Профи Кредит България“ ЕООД, с ЕИК 175074752, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. България, № 49, бл. 53Е, вх. В да заплати на А. И. А., ЕГН *****, с постоянен адрес: с. Градище, обл. Шумен, ул. „....“ № 1 деловодни разноски във въззивното производство в размер на 300.00 лева – платен адвокатски хонорар.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____